

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer tjuetre

Jeff Pippenger

2026-01-04

Nummer tjuetre

I artikkel tjue-to skrev jeg: «Deretter, i kapittel elleve, blir det utvalgte folks slektslinje fremstilt ved ti navn fra Sem til Abram. Kapittel elleve er fortellingen om Babels tårn, men også det utvalgte folks slektslinje, slik den er representert ved Abraham. Kapittel elleve introduserer et utvalgt folk som skulle tre inn i en trefoldig pakt med Gud. Det tredje og siste trinnet var Isaks offer i kapittel tjue-to. Kapittel «elleve» er alfa-begynnelsen, og kapittel «tjue-to» er omega-avslutningen. Den tro som kreves for å høre Guds røst i betydningen av navn, er ikke annerledes enn den tro som kreves for å høre Hans røst i nummereringen av Hans Ord.»

Kapittel elleve presenterer Kains pakt og Abels pakt. Vi har gjentatte ganger gjennom årene vist at de profetiske kjennetegnene ved Babels tårn representerer en falsk pakt. Etter flommen skjedde det en endring i husholdningene: før flommen tilbad man ved Edens port, og etter flommen skulle tilbedelsen skje ved et alter. Alteret hadde bestemte bibelske krav. Det måtte reises av naturstein, uten at noe menneske bearbeidet eller hugget i steinen. Det måtte være stein på stein, uten mørtel.

Formålet med tårnet var å gi Nimrods tilhengere et navn, som representerer karakter. I tårnet ser vi mennesket forsøke å frelse seg selv og opphøye seg selv som himmelens guder. Tårnet er et symbol på en kirke som mener at den kan frelse seg selv, og mener at den bør opphøyes, slik de ti kongene gjør i Salme 83, når de opphører det pavelige hode i den onde sammensvergelsen i Bibelens profeti, som finner sted ved søndagsloven.

En sang eller salme av Asaf. Ti ikke, Gud; vær ikke taus, og vær ikke stille, Gud. For se, dine fiender lar det buldre, og de som hater deg, løfter hodet. Salmenes bok 83:1, 2.

Verden var nettopp blitt ødelagt ved Noahs flom, og grunnen til at Gud lot prøvetidens avslutning komme over den antediluvianske verden, var at menneskenes tanker var blitt onde hele tiden. Bibelen taler om enhet på forskjellige måter, hvorav én er å se «øyne til øyne». Kan vel to vandre sammen uten at de er blitt enige?

Men jeg formaner eder, brødre, ved vår Herre Jesu Kristi navn, at I alle taler det samme, og at det ikke må være splittelser iblant eder, men at I må være fullkomment sammenføyd i det samme sinn og i den samme dom. 1 Korinterbrev 1:10.

Da Gud forvirret språket ved dommen over Nimrods rike, viser det at de før forvirringen alle var i enhet, og at de derfor alle var av den samme karakter, og denne karakter var en religion grunnlagt på menneskelige gjerninger – i motsetning til dem i det samme kapittelet som er representert ved Abraham. Sem var en trofast sjel på Nimrods tid. Historikere peker på Sem som den som drepte Nimrod, den veldige opprøreren for Herrens åsyn. Poenget står fast også uten historikerens

oppfatninger, for Sem er en paktsmann, som fører sitt blod tilbake til Noah, en paktsmann, som fører sitt blod tilbake til Set, en annen paktsmann, som trådte inn i paktshistorien for å erstatte sin bror Abel, som var en annen paktsmann og en direkte etterkommer av Adam.

Første Mosebok kapittel elleve er den store strid mellom Kristus og Satan, i sammenhengen mellom en livspakt og en dødspakt. Nimrod representerer den store jeger for Herrens åsyn, for han representerer en menighet som har mange tilhengere. Abram, gjennom Sem, representerer en menighet som bare har få tilhengere. Sem var paktsmannen da Nimrod bygde sitt tårn, men de to paktene i kapittel elleve blir ikke representert ved Sem og Nimrod, men ved Nimrod og Abraham. Paulus identifiserer tydelig denne profetiske regelen.

For denne Melkisedek, konge i Salem, prest for den høyeste Gud, som møtte Abraham da han vendte tilbake etter nederlaget over kongene, og velsignet ham; og som Abraham også gav tiende av alt; han er for det første, når navnet tydes, rettferdighets konge, og deretter også konge i Salem, det er freds konge; uten far, uten mor, uten ættetavle, uten begynnelse på dager og uten ende på liv, men gjort lik Guds Sønn, blir han ved som prest for alltid. Legg nå merke til hvor stor denne mannen var, han som selv patriarken Abraham gav tiende av byttet.

Og sannelig, de av Levis sønner som mottar prestedømmets embete, har etter loven et bud om å ta tiende av folket, det vil si av sine brødre, enda disse er utgått av Abrahams lend:

Men han som ikke regnet sin ættelinje fra dem, mottok tiende av Abraham og velsignet ham som hadde løftene. Og uten all motsigelse er det den ringere som blir velsignet av den bedre. Og her er det dødelige mennesker som mottar tiender; men der er det han som mottar dem, han som det blir vitnet om at lever. Og så å si betalte også Levi, han som mottar tiender, tiende i Abraham. For han var ennå i sin fars lender da Melkisedek møtte ham. Hebreerne 7:1–10.

Det finnes svært mye sannhet for vår tid i emnet Melkisedek, men jeg påpeker ganske enkelt at Paulus direkte lærer at de profetiske kjennetegnene ved paktsmenn — og med det mener jeg menn og kvinner i det inspirerte vitnesbyrd hvis bibelske vitnesbyrd identifiserer et veimerke i den profetiske linjen for Guds pakt med menneskeheten. Paulus lærer at Melkisedek, som levde før det levittiske prestedømmet ble opprettet ved Sinai, og derfor over fire hundre år før det fantes et levittisk prestedømme, hadde mottatt tiende fra Levi. For å være i det levittiske prestedømmet måtte man være en levitt som kunne bevise sitt blodsmessige avstammingsforhold fra Levi. Melkisedek kunne ikke påvise at hans avstamning var fra Levis linje, for Levi var ennå ikke født.

Profetiens linje som representerer Guds pakt med Adam og Eva, er i virkeligheten to pakter. Den første var en livspakt med en enkel prøve. Etter syndefallet og den mislykkede prøven omfattet den neste pakten blodet av et lam for å skaffe klær. Deretter kom Guds pakt med menneskeheten, representert ved regnbuen, Noah og altilbedelsen. Så kom Første Mosebok elleve, hvor Guds pakt med et utvalgt folk, som skulle bli kalt hebreere, begynte. I hver av disse fortellingene er de bibelske skikkelsene paktsmenn eller paktskvinner.

I Første Mosebok elleve fremstilles begynnelsen på livspakten med et utvalgt folk, og den fremstilles nettopp der hvor Nimrod oppretter dødspakten, slik denne er representert ved teglsteinene og mørtelen, som var forfalskningen av de utilhogde steinene og fraværet av mørtel

representert ved alteret. Søster White opplyser oss om at alteret representerer Kristus; dermed representerer Nimrods religion, som er en forfalsket religion, en forfalsket Kristus.

Og de sa til hverandre: Kom, la oss lage teglstein og brenne dem godt. Og de hadde teglstein i stedet for stein, og jordbek hadde de i stedet for mørtel. 1 Mosebok 11:3.

Og dersom du vil gjøre meg et alter av stein, skal du ikke bygge det av tilhoggen stein; for dersom du løfter ditt redskap mot det, har du vanhelliget det. 2 Mosebok 20:25.

«Vi står i fare for å blande det hellige og det alminnelige. Den hellige ild fra Gud skal brukes i vårt arbeid. Det sanne alter er Kristus; den sanne ild er Den Hellige Ånd. Dette er vår inspirasjon. Bare når Den Hellige Ånd leder og veileder et menneske, er han en trygg rådgiver. Hvis vi vender oss bort fra Gud og fra Hans utvalgte for å søke råd ved fremmede altere, skal vi få svar etter våre gjerninger.» Selected Messages, bok 3, 300.

Blant andre sannheter er én av læresetningene som profetisk utledes av Første Mosebok elleve, at det representerer begynnelsen på en profetisk linje. Noas flom markerer et profetisk skille. Da Noah gikk ut av arken, skulle det være en ny tilbedelsesform, og tilbedelsesformen frembringer alltid to klasser av tilbedere, slik det fremstilles i beretningen om Kain og Abel. Første Mosebok elleve er en ny verden, med en begynnelseshistorie som blir den grunnleggende fortellingen for avslutningshistorien, idet Guds paktsfolk i de siste dager kaller arbeiderne i den ellevte time ut av Babylon under søndagslovskrisen. Nimrod er syndens menneske under søndagslovskrisen, og Sem, som er Abraham, er Guds mann i den samme krisen. Første Mosebok elles spredning og forvirring av språkene begynte kort tid etter at Noah gikk ut av arken. Temaet i kapittel elleve er de to paktene, og fortellingen når sin avslutning når det tredje trinnet i den abrahamittiske pakt fremstilles i kapittel tjueto.

Kapittel elleve er alfahistorien til Abrahams linje, som når omegahistorien i kapittel tjueto. Fortellingen ved begynnelsen om Nimrods Babel og fortellingen ved avslutningen om Isaks offer, representerer begge den endelige dom over menneskeheten. Linjen begynner ved Nimrods tårn og strekker seg til Isaks offer, og linjen kulminerer i to motsatte offerhandlinger. Nimrods offer mottar Guds utøvende dom, og Abrahams dom mottar Guds velsignelse. Nimrod er alfaen i kapittel elleve, og Abraham er omegaen i kapittel tjueto. Omega er alltid større, med minst tjueto ganger ifølge det hebraiske alfabetet, og kraften som ble åpenbart i forvirringen av språkene og i at folkeslagene ble spredt utover, ble langt overgått av korsets kraft. Nimrods tårn representerer tvillingtårnene den 11. september, og Isaks offer representerer søndagsloven.

Paktens linje med et utvalgt folk begynner med symbolet på tallet elleve og ender med symbolet på tjueto. Linjen ender ved prøvetidens avslutning i Nimrods alfahistorie og også i Abrahams omegahistorie. Selve historien om Nimrod og Abraham er fremstilt i Bibelens første bok, og den er satt inn i sammenhengen med å samle opp restene etter den helt nylige ødeleggelsen ved Noahs flom. I Bibelens første bok gir illustrasjonen av de to paktene to vitner som fremstiller prøvetidens avslutning i linjen fra kapittel elleve til og med tjueto.

Den som gjør urett, la ham fortsatt gjøre urett; og den som er uren, la ham fortsatt være uren; og den som er rettferdig, la ham fortsatt gjøre rettferdighet; og den som er hellig, la ham

fortsatt være hellig. Åpenbaringen 22:11.

Nimrod er fremdeles urettferdig og uren, og Abraham er fremdeles rettferdig og hellig, slik det er identifisert i alfaen av 1 Mosebok 11–22, og også i omegaen av Åpenbaringen 22:11. Like før nådetiden avsluttes, blir det i vers 10 gitt en kunngjøring om ikke å forsegle utsagnene i profetien i denne bok. Like før nådetiden avsluttes, i det aller neste vers, skal det i Åpenbaringen være en profeti som skal åpnes. To vers etter vers elleve gir Kristus nøkkelen til å åpne den profetien.

Og han sier til meg: Forsegl ikke ordene i profetien i denne boken; for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fortsatt gjøre urett; og den som er uren, la ham fortsatt være uren; og den som er rettferdig, la ham fortsatt være rettferdig; og den som er hellig, la ham fortsatt være hellig. Og se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg, for å gi enhver etter som hans gjerning skal være.

Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste. Åpenbaringen 22:10–13.

Kapittel tjueto er omega-kapitlet i hele Bibelen, og nøkkelen til å åpne profetien i Åpenbaringen, som er forseglet, er det prinsipp som Kristus fremfor alle andre identifiserte i kapittel én av Åpenbaringen. Kapittel én er den første bokstaven i det hebraiske alfabetet, og kapittel tjueto er den siste. I vers ni til elleve i kapittel én presenterer Johannes seg selv og identifiserer Kristus som Alfa og Omega.

Jeg, Johannes, som også er deres bror og meddelaktig i trengselen og i Jesu Kristi rike og tålmodighet, var på den øya som kalles Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vitnesbyrds skyld. Jeg var i Ånden på Herrens dag, og hørte bak meg en mektig røst, som av en basun, som sa: Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste; og: Det du ser, skriv i en bok og send det til de sju menighetene som er i Asia: til Efesus og til Smyrna og til Pergamos og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Åpenbaringen 1:9–11.

I vers elleve er Johannes på Patmos, men han vender seg om i vers tolv, og fra da av befinner han seg i den himmelske helligdom. Slik finner vi i vers 9/11 Johannes' vitnesbyrd, som identifiserer Jesus som Alfa og Omega, noe Jesus allerede identifiserte om seg selv i vers 8:

Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, sier Herren, han som er og som var og som kommer, Den Allmektige. Åpenbaringen 1:8.

I vers åtte skriver Johannes det han hørte Kristus si om seg selv. I vers ni til elleve er det Johannes som taler om seg selv. Det utgjør to vitner i de første elleve versene som identifiserer Kristus som Alfa og Omega. Vers ni til elleve utgjør sin egen tankeenheter. Selv om de er knyttet til hele kapitlet, taler Johannes i disse versene om seg selv, mens Johannes i vers fire til åtte taler på guddommens vegne til Hans menigheter. Vers fire innleder en tankeenheter som avsluttes i vers åtte. Dette kjennes igjen ved de innledende kjennetegnene på Kristus, han som var og er og som ennå skal komme, idet han blir identifisert i vers fire og deretter igjen i vers åtte.

Johannes, til de sju menigheter som er i Asia: Nåde være med dere og fred fra ham som er, og som var, og som kommer, og fra de sju ånder som er foran hans trone, og fra Jesus Kristus, det trofaste vitne, den førstefødte av de døde og fyrsten over jordens konger. Ham som elsket oss

og tvettet oss fra våre synder i sitt eget blod, og som gjorde oss til konger og prester for Gud og sin Far – ham tilhører æren og makten i all evighet. Amen. Se, han kommer med skyene, og hvert øye skal se ham, også de som gjennomboret ham. Og alle jordens slekter skal jamre seg over ham. Ja, amen.

Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, sier Herren, han som er og som var og som kommer, Den allmektige. Åpenbaringen 1:4–8.

De første tre versene i kapittel én fremsetter Jesu Kristi åpenbaring, som blir avforseglet like før nådetiden avsluttes, for vers tre sier: «tiden er nær». «Tiden er nær» er det identiske utsagnet som i vers ti i kapittel tjue, som sier: «Forsegl ikke ordene i denne boks profeti, for tiden er nær.» Den profetien som blir avforseglet, er Jesu Kristi åpenbaring.

Vers fire begynner åpningen av seglene, og vers fire begynner med Johannes' vitnesbyrd: «Jeg, Johannes», og deretter er det i vers åtte Kristus som identifiserer seg selv. Et menneskelig vitne i det første av de fem versene og et guddommelig vitne ved slutten. Vers fire identifiserer den himmelske Far som den som «er, og som var, og som kommer». Vers åtte identifiserer Kristus som den som «er, og som var, og som kommer».

Nøkkelen til å åpne Jesu Kristi åpenbaring er prinsippet om alfa og omega. Som den første og den siste eksisterer Kristus også i nåtiden, selv om Han var i fortiden og vil være i fremtiden. Det forhold at både Jesus og Faderen er den Gud som var, og er, og som kommer, er en annen framstilling av Kristus som Alfa og Omega. Han er Alfa og Omega, den Første og den Siste, Begynnelsen og Enden, og Han var i begynnelsen og vil være ved enden. «Nøkklene» til riket, som blir gitt til menigheten i Cæsarea Filippi, er også den «nøkkelen» som blir lagt på Eljakims skulder i Jesaja 22:22. Alfa i Johannes' åpenbaring er kapittel én og omega er kapittel tjue-to, så vi finner hele det hebraiske alfabetet i kapitlene i Johannes' åpenbaring. Kapittel tretten representerer De forente staters opprør og deretter verdens. Kapittel én framstiller Kristus som Alfa og Omega, og kapittel tjue-to identifiserer den samme sannhet, men i forbindelse med åpningen som er nevnt i kapittel én. Kapitlene én, tretten og tjue-to representerer de tre hebraiske bokstavene som sammen danner ordet «sannhet».

I kapittel tjue i Matteus uttaler Jesus åtte verop over fariseerne og saddukeerne. I det siste verset i kapittel tjue endte Kristi samhandling med de ordkløyvende jødene med Davids gåte, en gåte som bare kan løses dersom du forstår prinsippet om alfa og omega.

Mens fariseerne var samlet, spurte Jesus dem og sa: Hva tenker dere om Kristus? Hvem er han sønn av?

De sier til ham: Davids Sønn.

Han sier til dem: Hvordan kan da David i Ånden kalle ham Herre når han sier: Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd til jeg får lagt dine fiender under dine føtter? Dersom da David kaller ham Herre, hvordan kan han da være hans sønn?

Og ingen kunne svare ham et ord, og heller ikke våget noen fra den dag av å stille ham flere spørsmål. Matteus 22:41–46.

Avslutningen av kapittel tjue-to identifiserer et veimerke i paktshistorien. Jeremias omtaler også denne sannhetslinjen:

Ordet som kom til Jeremia fra Herren, og lød således: Stå i porten til Herrens hus og rop der ut dette ord, og si: Hør Herrens ord, alle dere av Juda som går inn gjennom disse porter for å tilbe Herren. Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Bedre deres veier og deres gjerninger, så vil jeg la dere bo på dette sted. Sett ikke deres lit til løgnaktige ord, når det sies: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er dette.

For dersom dere virkelig forbedrer deres veier og deres gjerninger, dersom dere virkelig lar retten skje mellom en mann og hans neste, dersom dere ikke undertrykker den fremmede, den farløse og enken, og ikke utøser uskyldig blod på dette sted, og heller ikke følger andre guder til deres egen skade, da vil jeg la dere bo på dette sted, i det land som jeg gav deres fedre, fra evighet til evighet. Se, dere stoler på løgnaktige ord, som ikke kan gagne. Vil dere stjele, myrde og drive hor, og sverge falskt, og tenne røkelse for Ba'al, og følge andre guder som dere ikke kjenner, og så komme og tre fram for mitt ansikt i dette hus, som er kalt ved mitt navn, og si: Vi er utfridd, så vi kan gjøre alle disse vederstyggeligheter?

Er dette hus, som er kalt ved mitt navn, blitt en røverhule i deres øyne? Se, også jeg har sett det, sier Herren. Men gå nå til mitt sted som var i Sjilo, hvor jeg først lot mitt navn bo, og se hva jeg gjorde med det på grunn av ondskapen hos mitt folk Israel.

Og nå, fordi dere har gjort alle disse gjerninger, sier Herren, og jeg talte til dere, tidlig oppe og talende, men dere hørte ikke; og jeg kalte på dere, men dere svarte ikke; derfor vil jeg gjøre med dette hus, som er kalt ved mitt navn, som dere setter deres lit til, og med det sted som jeg gav dere og deres fedre, slik som jeg har gjort med Sjilo. Og jeg vil drive dere bort fra mitt åsyn, slik som jeg har drevet bort alle deres brødre, hele Efraims ætt. Derfor skal du ikke be for dette folk, og heller ikke opphøye rop eller bønn for dem, og ikke gå i forbønn for meg: for jeg vil ikke høre deg. Jeremias 7:1–16.

Jeremia fikk beskjed om ikke å be for det gamle Israel, for de hadde nådd et punkt hvor det ikke var noen vei tilbake, slik også de kverulerende jødene ved slutten av kapittel tjueto hadde gjort. Da Moses, (en paktsmann), ble stilt overfor Guds beslutning om å ødelegge det utvalgte paktsfolket, gikk Moses i forbønn med bønn. I kapittel sju får Jeremia beskjed om ikke å be for det samme paktsfolket. Shilos profetiske historie blir identifisert som bevis, linje på linje, for at Gud forkaster et utvalgt paktsfolk når deres synd når et punkt som ikke kan gjenløses, slik det uttrykkes i ett vers.

Efraim har sluttet seg til avgudene; la ham være alene. Hosea 4,17.

I pakthistorien er det punkt hvor Gud avslutter sitt paktsforhold, et bestemt veimerke. Forkastelsen av rapporten fra Josva og Kaleb, som markerte den tiende prøven, er et annet eksempel. Noen kapitler senere blir også Jeremia befalt ikke å be for dette folket.

Derfor skal du ikke be for dette folket og ikke oppsende rop eller bønn for dem; for jeg vil ikke høre dem når de roper til meg i sin nød. Jeremia 11:14.

I kapittel sju blir utspyingen av laodikeerne ved søndagsloven framstilt ved symbolikken knyttet til Siloa, og Han angir hva Han «vil gjøre» i den nære framtid.

Derfor vil jeg gjøre med dette hus, som er kalt med mitt navn, som dere setter deres lit til, og med det sted som jeg gav til dere og deres fedre, slik som jeg gjorde med Sjilo. Og jeg vil kaste dere bort fra mitt åsyn, slik som jeg har kastet bort alle deres brødre, hele Efraims ætt. Be derfor ikke for dette folk, og opphev verken klagerop eller bønn for dem, og gå ikke i forbønn for meg; for jeg vil ikke høre på deg. Jeremia 7:14–16.

I kapittel elleve gjelder påbudet om ikke å be den frykt som skal overta laodikeerne når de befinner seg i trengselstiden som følger etter søndagsloven. Den frykt de opplever, er innrammet i historien om deres forkastelse av pakten.

Hør ordene i denne pakt, og tal til Judas menn og til Jerusalems innbyggere; og du skal si til dem,

Så sier Herren, Israels Gud;

Forbannet være den mann som ikke adlyder ordene i denne pakten, den som jeg bød deres fedre den dagen jeg førte dem ut av landet Egypt, ut fra jernovnen, idet jeg sa: Hør på min røst og gjør etter alt det jeg befaler dere; så skal dere være mitt folk, og jeg vil være deres Gud, for at jeg kan oppfylle den eden som jeg har svoret deres fedre, å gi dem et land som flyter med melk og honning, slik det er på denne dag.

Da svarte jeg og sa: Så skje, Herre. Da sa Herren til meg,

Forkynn alle disse ord i Judas byer og i Jerusalems gater og si: Hør denne pakts ord og gjør etter dem. For jeg har alvorlig formant deres fedre fra den dag da jeg førte dem opp fra landet Egypt og helt til denne dag, idet jeg tidlig og sent formante dem og sa: Adlyd min røst. Men de adlød ikke og vendte ikke øret til, men vandret hver og en etter sitt onde hjertes gjenstridighet. Derfor vil jeg føre over dem alle denne pakts ord, som jeg bød dem å gjøre; men de gjorde dem ikke.

Og Herren sa til meg: En sammensvergelse er blitt funnet blant Judas menn og blant Jerusalems innbyggere. De har vendt tilbake til sine forfedres misgjerninger, de som nektet å høre mine ord; og de fulgte andre guder for å tjene dem. Israels hus og Judas hus har brutt min pakt, den som jeg gjorde med deres fedre.

Derfor sier Herren så: Se, jeg vil føre ulykke over dem, som de ikke skal kunne unnsnippe; og om de roper til meg, vil jeg ikke høre på dem. Da skal Judas byer og Jerusalems innbyggere gå bort og rope til de guder som de tenner røkelse for; men de skal slett ikke frelse dem i deres nødens tid. For etter tallet på dine byer var dine guder, du Juda; og etter tallet på Jerusalems gater har dere reist altere for denne skammelige ting, altere til å brenne røkelse for Ba'al.

Derfor skal du ikke be for dette folk og heller ikke oppsende rop eller bønn for dem; for jeg vil ikke høre dem når de roper til meg i sin nød. Jeremia 11:1–14.

Oppstandelsen av kandidatene til å være blant de hundre og førtifire tusen er identifisert i Åpenbaringen 11:11; og deres endelige samling er identifisert i Jesaja 11:11; og dragens, dyrets og den falske profetens ytre linje er identifisert i Daniel 11:11; dommen over ugresset ved søndagsloven er identifisert i Esekiel 11:11, og den straff og frykt som kommer over de dårlige jomfruene er identifisert i Jeremia 11:11.

Befalingen om ikke å be for dette folk er veimerket i de siste versene av Matteus kapittel tjue-to, og kapittel tjue-tre identifiserer åtte verop over adventismen. Kapittel tjue-tre er enten 22. oktober 1844 eller søndagsloven. Begge disse veimerkene er en oppfyllelse av ekteskapet, og ekteskapet er mellom en brud og en ektemann, som kommer sammen og blir ett kjød. Fullbyrdelsen av ekteskapet representerer soning, eller «at-one-ment». Mennesket ble skapt i Guds bilde, og Han skapte mann og kvinne. Deres avkom er representert ved tjue-tre kromosomer fra mannen og tjue-tre fra kvinnen. Sammen utgjør deres førtiseks kromosomer templet. Hvert individ er et tempel, for vet dere ikke at dere er Herrens tempel?

Fullbyrdelsen av ekteskapet, når de to blir ett, er sammenføyningen av to templer på tjuetre, for å danne ett tempel på førtiseks. Kristus er den som bygger templet, og Han bygger sin menighet som det kvinnelige templet som skal forenes med Hans mannlige tempel. Forbindelsen skjer når det menneskelige templet forenes med det guddommelige i Det Aller Helligste i Guds tempel. «Tjuetre» er et symbol på beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og det verket begynte ved slutten av den tjuetre hundre år lange profetien. Matteus tjuetre er kunngjøringen mot laodikeiske syvendedagsadventister, som er en forfalskning av de hundre og førtifire tusen.

De ett hundre og førtifire tusen er den åttende som er av de sju, og de er dem som blir oppreist på den åttende dag, og de er de åtte sjeler i Noahs ark, de er Sets åtte etterkommere, og seglet på deres panner ble forbildet ved omskjærelsen, som ble utført på den åttende dag. De er prestene som salves til tjeneste på den åttende dag, og kunngjøringen av åtte veer over adventismen i kapittel tjuetre er en kunngjøring mot den forfalskede åtte.

Ve-ropet over de dårlige jomfruer innledes av beseglingen av Guds folk i det siste verset i kapittel tjueto. Kapittel tjueto svarer til kapittel tjueto i Første Mosebok, for den første boken i Det gamle testamente er et forbilde på den første boken i Det nye testamente. I hjertet av den profetiske linjen fra Matteus elleve til kapittel tjueto, som utgjør tolv kapitler, og det sjette av disse tolv kapitlene er kapittel seksten, der Simon Barjona fikk sitt navn forandret til Peter.

Og jeg sier også deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Matteus 16:18.

Det er 459 vers i Matteus elleve til og med tjueto. Det midterste verset er vers sytten i kapittel seksten, men dette verset kan ikke skilles fra vers atten og nitten, for de utgjør ett utsagn.

Og Jesus svarte og sa til ham: Salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men min Far som er i himlene. Og jeg sier også til deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike; og hva du enn binder på jorden, skal være bundet i himlene; og

hva du enn løser på jorden, skal være løst i himlene. Matteus 16:17–19.

Selve sentrum av kapittel elleve til og med tjue-to inneholder den grunnleggende pakterklæringen for kristendommen. I denne erklæringen blir Simons navn forandret til Peter, hvilket; når man anvender den numeriske plasseringen hver bokstav i det engelske språket har; slik at «a» er én og «z» er tjue-seks—viser at «p» er 16, «e» er 5, og «t» er 20, og enda en «e» er 5 og «r» er 18. Når man multipliserer 16 X 5 X 20 X 5 X 18, blir resultatet 144 000, og henvisningen til Peters navneforandring, et symbol på paktsforhold, finnes i kapittel 16 vers 18, og den første bokstaven i Peter er tallet 16 og den siste bokstaven er tallet 18. Alt dette befinner seg i sentrum av tolv kapitler som begynner med symbolet elleve og ender med symbolet tjue-to.

Den linjen finnes også i Første Mosebok, kapitlene elleve til tjueto, og i den linjen er det 305 vers, noe som utpeker kapittel sytten og vers elleve som sentrum i den linjen. Den linjen på tolv kapitler i Det gamle testaments første bok identifiserer pakten med Abraham, og representerer alfa-linjen som møter omega-linjen i de samme kapitlene i Det nye testaments første bok. Sentrum i omega-linjen i Matteus er høydepunktet i paktsforholdet til de hundre og førtifire tusen, som er paktsmerket som løftes opp ved søndagsloven. Midtverset i Første Moseboks linje identifiserer ikke bare sentrumverset, men også det andre, eller midterste, trinnet i den trefoldige pakten med Abraham, og like betydningsfullt paktens tegn.

Og dere skal omskjære forhuden på deres kjød; og det skal være et tegn på pakten mellom meg og dere. 1 Mosebok 17:11.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.

«Så, mens han børstet bort smuss og skrap, falske juveler og falske mynter, steg alt sammen opp og fór ut gjennom vinduet som en sky, og vinden bar det bort. I virvaret lukket jeg øynene et øyeblikk; da jeg åpnet dem, var alt skrapet borte. De kostbare juvelene, diamantene, gull- og sølvmyntene, lå strødd i overflod over hele rommet.

«Deretter satte han på bordet et skrin, langt større og vakrere enn det forrige, og samlet juvelene, diamantene, myntene opp i håndfuller og kastet dem ned i skrinet, inntil ikke én eneste var tilbake, selv om noen av diamantene ikke var større enn spissen på en nål.»

«Så kalte han på meg for å ‘komme og se’.»

«Jeg så ned i kisten, men øynene mine ble blendet av synet. De skinte med ti ganger sin tidligere herlighet. Jeg trodde de var blitt skurt i sanden av føttene til de ugudelige personene som hadde spredt dem og trådt dem ned i støvet. De var ordnet i skjønn orden i kisten, hver og en på sin plass, uten noe synlig strev fra mannen som kastet dem inn. Jeg ropte av ren glede, og det ropet vekket meg.» Early Writings, 83.

«Dere skyver Herrens komme for langt ut i fremtiden. Jeg så at senregnet kom like [plutselig som] midnattsropet, og med ti ganger så stor kraft.» Spalding and Magan, 5.

Og i alle spørsmål om visdom og innsikt som kongen forela dem, fant han dem ti ganger bedre enn alle spåmennene og stjernetyderne som var i hele hans rike. Daniel 1:20.